

derne, ser jeg ikke, hvorledes man skulde komme til at lønne dem paa anden Maade end gjennem disse, forudsat, at der ikke kommer en ny Lov, thi dette er en ganske anden Ting, men vi kunne jo ikke gaa ud fra Andet, end at denne Lov skal holdes og staa fast (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Ikke for Evighed!) Nei, ikke for Evighed; men ærede Herrer maa vel lægge Mærke til, hvorfra denne store Modstand kommer. Jeg kan godt forstaa det, og jeg takker den høitærede Minister for hans Aabenhjertighed, naar han idag sagde, at han som Menneffe saare nødig saae Noget af dette paa Sinantsloven; men naar han som Menneffe saa saare nødig gaar hertil, kunne vi jo antage, at en anden Minister ogsaa vil være Menneffe og saare nødig vil gaa til at tage disse kostelige Tjender bort fra de Geistlige. Der maa være noget særdeles Helligt og Kosteligt ved disse Tjender, da man holder saa gridst fast paa dem, ellers vilde jeg heller ikke kunne forstaa, hvorfor man har saa Meget imod en Ordning, der giver Præsterne en passende og — jeg vil sige — rundelig Løn, i Stedet for at lønne dem paa en Maade, hvorefter de hvert Aar maa beregne paa ny, hvor Meget de kunne faae. Den høitærede Minister har ikke rigtig opfattet min Ytring om, at det, som her foreslaas, er noget ganske Nyt. Han har ganske Ret i, at Tjenderne nu ikke findes paa Sinantsloven, og at deres Opførelse derpaa vil være noget Nyt, men den ærede Minister har ikke rigtig opfattet min Tankegang, thi hvad jeg har betegnet som noget Nyt, er, at man opfører Indtægter paa Sinantsloven, som Bevillingsmagten ikke har nogen Myndighed over, eller med Hensyn til hvilke Bevillingsmyndigheden over Udgifterne til en vis Grad er betaget Bevillingsmagten. Det er dette, som er noget ganske Nyt, thi over det, som vi hidtil have haft paa Sinantsloven, har Rigsdagen Myndighed til at træffe Bestemmelser ogsaa med Hensyn til Udgifterne. Hvad jeg altsaa betegnede som noget Nyt, var dette, at man siger, at disse Indtægter nok maa komme paa Sinantsloven, men at Bevillingsmagten ikke paa nogen Maade skal kunne afgjøre, hvorledes de skulle anvendes. — Den høitærede Minister

sluttede med den Bemærkning, at man talte om et Overflud, men at der maaske aldrig kom noget Overflud. Dette Spørgsmaal er for mig slet ikke det Afgjørende. Det, som for mig er det Afgjørende, er, at man her indsætter en Bestemmelse, som giver dem, der gjøre den Mening gjældende, at dette Guds er Kirkens Eiendom, en Haand i Hanke dermed eller, som man siger, en Knage, som de kunne hænge deres Hat paa, og som de stadig kunne pege hen til og sige: Var det ikke anerkjendt i Lovgivningsmagten, hvorfor da binde Bevillingsmagtens Hænder, og hvorfor da ikke her indrømme Bevillingsmagten den samme Myndighed. Her bliver der altsaa, forsaavidt denne Lov vedtages, siddende en Knage, som giver denne — hvad jeg anser den for at være — uholdbare Vaastrand Medhold og Noget, som den kan støtte sig paa; thi at denne Formening er fuldt levende, det behøve vi jo ikke at søge længe om, men det ville vi kunne finde i Kirkekommissionens Forhandlinger og paa et andet Sted, som ligger endnu meget nærmere. Foruden dette altsaa, at man skal lønne med Tjende, med Byg, er det ogsaa et Hovedpunkt for mig, at vi her afvige fra den fuldstændig konstitutionelle Vej, ad hvilken vi her gaa, idet vi indrømme, at vi her ere inde paa et Gebet, hvor vi ikke have den samme Myndighed, som vi ellers have med Hensyn til Statsindtægterne. — Jeg skal med det Samme tillade mig at udtale et Par Ord om, hvad der blev anført af det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgfreds (Sad). Det ærede Medlem yttrede i Begyndelsen af sit Foredrag, at naar man nu ikke vedtog Loven, saa vilde der kunne gaa en meget lang Tid hen, inden man vilde kunne vente at faae en saadan Lov. Dette er jo Noget, som man kan sige, og som man kan være berettiget til at sige efter sin Opfattelse, men jeg har ikke den Opfattelse, at det vil holde Stik. Efter den Gang, som den nærværende Sag har faaet, og efter den hele Folkemening, som hersker angaaende Ordningen af denne Sag, skulde det gaa ganske overordentlig tilbage i vor konstitutionelle Udvikling, dersom det skulde kunne lykkes Modstanden i længere Tid at holde sig, og jeg tror